

День величався і пишався.

Ми ж, двоє піших пішаниць,
упали в небо горілиць,
а світ, немов горіх, розпався.

І вже ні неба, ні землі —
лиш ти, одна моя надіє,
і та не жевріє — чорніє
в опротивітній імлі.

Та дякувати Богу — вдвох.

Наш день — попереду, мов зараз.

Ще й солов'їв любовна пара
співає тьох та перетьох.